

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci:

žalobce: **NOMIL Centrum s. r. o.**
sídlem Primátorská 296/38, 180 00 Praha 8,

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2019, č. j. 4512/19/5100-41456-711233,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství (dále jen „žalovaný“ nebo „odvolací orgán“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“ nebo prvostupňový orgán“) č. j. 8887721/18/2008-80541-110607, č.j. 8888058/18/2008-80541-110607 a č. j. 8888363/18/2008-80541-110607, všechna ze dne 6. 12. 2018, a dále č. j. 8874230/18/2008-80541-110607 ze dne 5. 12. 2018 ve znění rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností č. j. 8889735/18/2008-80541-110607 ze dne 6. 12. 2018, vydané podle ust. § 167 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“) ve spojení s ust. § 103 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“ či „ZDPH“).
2. Prvostupňovými rozhodnutími, zajišťovacími příkazy byla správcem daně uložena žalobci povinnost, aby okamžikem vydání zajišťovacích příkazů zajistil úhradu dosud nestanovené

daně z přidané hodnoty (dále též „DPH“) za zdaňovací období červenec 2018 až říjen 2018 (dále jen „předmětná období“) složením jistoty v celkové výši 945 489 Kč na depozitní účet správce daně.

3. Žalobce napadá rozhodnutí odvolacího i prvostupňového orgánu a to pro nezákonnost, neboť v daném případě nebyly splněny zákonné podmínky k vydání zajišťovacích příkazů dané ust. § 167 daňového řádu. Námitky žalobce lze rozdělit do následujících žalobních bodů:
4. *V prvním žalobním bodu* namítá žalobce, že správce daně nesprávně posoudil otázku pravděpodobnosti budoucího stanovení daně, k níž byly zajišťovací příkazy vydány.
5. Žalobce s poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvádí, že nutným předpokladem vydání zajišťovacích příkazů je existence vysoké pravděpodobnosti budoucího stanovení daně, což podle žalobce nebylo v daném případě splněno. Správce daně vycházel ze skutečnosti, že dodavatel žalobce společnost Reserved s.r.o. (dále jen „Reserved“) nevykázala v předmětném období příjmy od žalobce v přiznání k dani z přidané hodnoty. Žalobce uvedené vysvětluje tak, že zdaňovacím obdobím pro daň z přidané hodnoty u společnosti Reserved původně bylo kalendářní čtvrtletí, následně došlo ke změně a zdaňovacím obdobím měl být kalendářní měsíc. Společnost Reserved se snaží vzniklou situaci, kterou pokládá za vlastní administrativní pochybení, napravit. Žalobce nesouhlasí se správcem daně, který s odůvodněním, že žalobce dostatečně nepředvídal uvedené pochybení společnosti Reserved, přistoupil k vydání zajišťovacích příkazů. Podle žalobce správce daně nejednal v souladu se zásadami daňového řízení, zejména porušil zásadu přiměřenosti uvedenou v ustanovení § 5 odst. 3 daňového řádu, když měl primárně řešit popsanou situaci se společností Reserved. Žalobce je takto postihován za pochybení třetí osoby (na které neměl a nemohl mít vliv). Finančními prostředky žalobce nelze zajišťovat plnění daňových povinností jiného daňového subjektu. Žalobce upozorňuje, že dosud nelze ani s jistotou uzavřít, že daň byla ze strany Reserved vykázána nesprávně, resp. že nenapraví své případné pochybení, a tudíž ani nelze mít za to, že by byla zjištěna existence chybějící daně značící podvodné jednání.
6. Podle žalobce napadené rozhodnutí obsahuje rozpor v odůvodnění, neboť na jedné straně žalovaný dospěl k závěru o vědomosti žalobce o účasti v podvodném řetězci, na druhou stranu dospěl k závěru, že o účasti v podvodném řetězci vědět měl a mohl, přitom jedno vylučuje druhé. Žalobce nesouhlasí s tím, že je účastníkem řetězového podvodu, naopak si plní své daňové povinnosti a ve vztahu ke správci daně byl kontaktní. Žalobci nelze klást k tíži zapojení do podvodného řetězce za situace, kdy není k dispozici pravomocné rozhodnutí o této skutečnosti; takový postup je v rozporu se zásadou presumpce neviny. Správce daně porušil i povinnost zjišťovat veškeré skutečnosti co nejúplněji a nikoliv si z jednotlivých důkazních prostředků vybírat ty, které mu umožňují vydání zajišťovacích příkazů.
7. *Ve druhém žalobním bodu* nesouhlasí žalobce se závěrem správce daně, že je zde odůvodněná obava o nedobytnost v budoucnu stanovené daně.
8. Konkrétně žalobce namítá, že správce daně se nedostatečně zabýval skutkovým stavem, když předmětem jeho přezkumu byly pouze peněžní transakce na bankovním účtu č. 4953046399/0800, a nikoliv finanční transakce na druhém účtu žalobce č. 1005931001/2700, ačkoliv absence bezhotovostních úhrad za přijatá plnění má svědčit o vědomé účasti žalobce v podvodném řetězci.

9. Žalobce rovněž namítá, že správce daně úvahy o dobytosti daně vztahoval pouze k aktuálnímu majetku a vycházel z výkazů zisku a ztrát sestavenému k jednomu časovému okamžiku, tedy nezohlednil ekonomický vývoj žalobce do budoucna a pominul, že z analýzy bankovního účtu vyplývá, že takřka 100 % příkazaných částek je přijímáno bezhotovostně. Žalobce zjevně vyvíjí ekonomickou činnost, byl schopen dosahovat zisku a to i přesto, že je novým subjektem zapsaným dne 18. 7. 2017.
10. Podle žalobce nebyla dána dostatečně odůvodněná obava jak ve vztahu k budoucímu stanovení daně, tak ve vztahu k budoucí vymahatelnosti daně. Nadto vzhledem k důsledkům, které zajišťovací příkazy pro ekonomickou činnost žalobce mohou znamenat, měl správce daně postupovat v souladu se zásadou *in dubio mitius*, tedy v pochybnostech mírněji.
11. Ve třetím žalobním bodu žalobce poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu a namítá nedostatečnost zdůvodnění nebezpečí z prodlení (pouze jediným majetkem - peněžními prostředky na bankovním účtu). Žalobce shrnuje, že správce daně nepostupoval v souladu se zákonem ani konstantní judikaturou, když vydal zajišťovací příkazy, aniž by v daném případě byla dána vysoká pravděpodobnost existence stanovení daňové povinnosti a dostatečná pravděpodobnost, že daň v době její vymahatelnosti bude nedobytná, neboť dostatečně neověřil majetkové poměry žalobce a porušil i základní zásady daňového řízení.
12. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby a k meritu věci uvedl, že nesouhlasí s žalobcem, že jediným důvodem vydání zajišťovacích příkazů byla majetková nedostatečnost žalobce. Klíčovým důvodem byla v daném případě pravděpodobnost budoucího stanovení daně za předmětná období vycházející ze zapojení žalobce do daňového podvodu, silná majetková nedostatečnost žalobce a obava, zda zjištěný majetek žalobce bude v době vymahatelnosti dosud nestanovené daně stále ve vlastnictví žalobce.
13. V posuzovaném případě obavu správce daně ve smyslu ust. § 167 daňového řádu vyvolává především pravděpodobnost budoucího stanovení daně, která vychází ze zapojení žalobce do podvodného řetězce, v němž na počátku nebyla řádně odvedena daň z přidané hodnoty z uskutečněných zdanitelných plnění. Žalobce, který je v detekovaném řetězci na pozici tzv. profit taker, si v předmětných obdobích uplatňoval nárok na odpočet daně na základě daňových dokladů od dodavatele Reserved, který je v řetězci na pozici tzv. missing tradera, neboť nepodal za předmětná období daňová přiznání a tedy vlastní daň z uskutečněných zdanitelných plnění pro žalobce nepřiznal ani neuhradil. Kromě chybějící daně správce daně zjistil u tohoto přímého dodavatele žalobce nestandardní znaky - dodavatel neměl dostatečné majetkové zázemí k tomu, aby realizoval plnění v řádech statisíců Kč, porušuje povinnosti kladené zákonem a nikde neprezentuje svou ekonomickou činnost. Správce daně současně zjistil, že z účtu žalobce nejsou zřejmé bezhotovostní úhrady za přijatá plnění, ačkoliv společnost Reserved má 3 zveřejněné bankovní účty. Současně je z bankovního účtu žalobce patrné, že žalobce obratem po připsání finančních prostředků vybírá 92% všech prostředků z bankovního účtu v hotovosti. Správce daně proto dospěl k závěru, že žalobce o své účasti na daňovém podvodu s ohledem na uvedená zjištění minimálně vědět měl a mohl (s ohledem na veřejně dostupné informace o přímém dodavateli žalobce, a dále s ohledem na absenci bezhotovostních úhrad za deklarovaná přijatá plnění). Obava o budoucí vymahatelnost daně spočívá ve zjištění silné majetkové nedostatečnosti žalobce (v podstatě jediným podstatným majetkem žalobce jsou peněžní prostředky na bankovním účtu, tedy majetek snadno převoditelný, což ostatně žalobce potvrzuje i tím, že takřka většina finančních prostředků přicházejících na bankovní účet

žalobce - 92% všech prostředků – je vybírána v hotovosti). Žalovaný trvá na tom, že žalobce o své účasti na daňovém podvodu minimálně vědět mohl a měl (viz body 15 až 18 žalobou napadeného rozhodnutí), a proto je v daném případě předpoklad budoucího stanovení daně dostatečně naplněn.

14. K námitce, že nebyl naplněn nutný předpoklad vydání zajišťovacích příkazů, tedy existence vysoké pravděpodobnosti budoucího stanovení daně, žalovaný odkázal na body 27 až 30 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný zdůraznil, že existence chybějící daně coby základní rys daňového podvodu byla v daném případě identifikována u společnosti Reserved, neboť tento přímý dodavatel žalobce nepodal za předmětná období daňová přiznání a tedy vlastní daň z uskutečněných zdanitelných plnění pro žalobce nepřiznal ani neuhradil. Vedle chybějící daně byly zjištěny nestandardní skutečnosti svědčící o podvodném charakteru transakce, a proto vysvětlení žalobce o nedorozumění této společnosti při neodvedení daně není namístě, zejména když tento dodavatel žalobce nepodává daňová přiznání opakovaně (ze zjištění správce daně vyplynulo zapojení žalobce do daňového podvodu se stejným dodavatelem ve více zdaňovacích obdobích) a když nepodal ani žádné daňové přiznání za kalendářní čtvrtletí (tvrzení žalobce, že Reserved nepodal daňová přiznání za předmětná období z důvodu změny zdaňovacího období z kalendářního čtvrtletí na kalendářní měsíc nemá oporu ve skutečnosti).
15. K námitce žalobce, že v žalobou napadeném rozhodnutí nebylo najisto postaveno, zda žalobce mohl a měl vědět, či zda věděl, o své účasti v daňovém podvodu, žalovaný předně uvádí, že pro odepření nároku na odpočet daně je judikaturou SDEU kladen požadavek, aby bylo prokázáno, že daňový subjekt minimálně mohl a měl vědět, že se účastní podvodu na dani z přidané hodnoty. Připuštění možnosti, že podnikatelský subjekt o podvodu na dani z přidané hodnoty nejen mohl vědět, ale dokonce musel vědět či věděl, je pak otázkou přisouzení síly a závažnosti komplexu zjištěných objektivních okolností. Žalovaný tak nepovažuje za vylučující se závěry, zda žalobce o podvodu na dani z přidané hodnoty věděl či mohl a měl vědět, neboť jde pouze o různé stupně síly stejného závěru, že nárok na odpočet byl uplatňován podvodným způsobem, avšak na výsledek - odmítnutí nároku na odpočet z důvodu účasti na podvodném jednání - to žádný vliv nemá (srov. judikatura správních soudů, která rovněž tyto dva stavy důsledně nerozlišuje a používá je vedle sebe, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 60/2017-60 ze dne 30. 1. 2018, či nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1885/10 ze dne 23. 11. 2010). Nadto je však třeba zdůraznit, že uvedené závěry mají své místo v řízení nalézacím, pro posouzení zákonnosti zajišťovacího příkazu není otázka dobré víry podstatná (viz bod 29 žalobou napadeného rozhodnutí).
16. K námitce spočívající v porušení zásady přiměřenosti, žalovaný odkázal na body 34 a 35 napadeného rozhodnutí, kde se k této námitce již vyjádřil. Žalovaný k tomu dodává, že byť byla existence chybějící daně identifikována u jiného subjektu než u žalobce, neznamená to, že žalobci nemůže být stanovena daň. Podle ustálené judikatury Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) je důvodem pro odepření nároku na odpočet daně skutečnost, že plátce daně věděl (nebo minimálně vědět mohl a měl) o své účasti v daňovém podvodu, v němž jeden z účastníků transakce neodvedl státu daň a další si ji odečetl, čímž došlo k narušení neutrality daně z přidané hodnoty.
17. Žalobce nevlastní žádný dlouhodobý hmotný majetek, motorové vozidlo ani jiný movitý majetek. Jediným majetkem žalobce jsou tak jen peněžní prostředky na bankovním účtu, které však obratem vybírá v hotovosti, čímž zakládá obavu, že ani tento jediný majetek

nebude mít v době stanovení daně k její úhradě. Hlavní předmět deklarovaný jako pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor zřejmě neodpovídá skutečnosti, když podle katastru nemovitostí žalobce nevlastní žádný nemovitý majetek, rovněž nemá žádné zaměstnance a není dlouhodobě fungujícím subjektem na trhu (viz body 19 až 24 žalobou napadeného rozhodnutí). Tyto indicie nelze považovat za slabé důvody svědčící o obtížné vymahatelnosti či nedobytnosti dosud nestanovené daně, naopak jde o silné důvody, jež dostatečně odůvodňují aplikaci ust. § 103 ZDPH, neboť výběry v hotovosti prováděné žalobcem obratem po jejich připsání lze považovat za ekvivalent zbavování se majetku, který se v důsledku jednání žalobce stává pro správce daně nedosažitelným, aniž by byl nahrazen majetkem jiným, který by správce daně mohl případně použít k úhradě daňových povinností žalobce. Skutečnost vyvážení majetku je pak podle judikatury Nejvyššího správního soudu nepochybně silným důvodem svědčícím obavě o budoucí vymahatelnost daně (viz bod 36 žalobou napadeného rozhodnutí).

18. K námitce žalobce, podle které nebyl v daném případě dostatečně zjištěn skutkový stav, když nebyly zkoumány transakce na dalším bankovním účtu žalobce č. 1005931001/2700, a nebylo ani zdůvodněno, proč bylo při zkoumání majetkových poměrů žalobce vycházeno pouze z výpisu z jednoho bankovního účtu, žalovaný předně uvádí, že tuto námitku žalobce v podaném odvolání nevznesl a tak se k ní žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nemohl vyjádřit; uvedené tak nemůže způsobit nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí.
19. Ze spisového materiálu je patrné, že správce daně před vydáním zajišťovacích příkazů zjišťoval také údaje stran bankovního účtu žalobce č. 1005931001/2700, přičemž z odpovědi od příslušné bankovní instituce vyplynulo, že tento bankovní účet byl zrušen (viz příloha č. 28 na CD „7-9/2018“ a příloha č. 16 na CD „10/2018“). Z výpisu bankovního účtu č. 1005931001/2700 (dále jen „zrušený bankovní účet“) za sledované období od 1. 1. 2018 do 7. 12. 2018 (viz příloha č. 29 na CD „7-9/2018“ a příloha č. 17 na CD „10/2018“) pak byly zřejmé minimální transakce (pouze od ledna 2018 do března 2018, jedná se o drobné vklady a poplatky). S ohledem na uvedená zjištění je zřejmé, že ve vztahu k předpokladu stanovení daně nebylo možné vycházet z výpisu již zrušeného bankovního účtu, neboť tento neobsahoval žádné zásadní informace ani nevykazoval znaky toho, že by šlo o účet využívaný žalobcem k podnikatelské činnosti, na rozdíl od bankovního účtu č. 4953046399/0800, jenž je kreditován bezhotovostními platbami ve značné výši, a tyto jsou pak z podstatné části obratem po připsání vybírány v hotovosti. Správce daně proto ve vztahu k předpokladu stanovení daně vycházel pouze z bankovního účtu č. 4953046399/0800, který je žalobcem skutečně využíván, a jsou z něj zřejmé bankovní transakce. Minimální pohyby na zrušeném bankovním účtu spočívaly pouze v jakémsi udržení existence tohoto účtu a nebyly tak pro vznik předpokladu budoucího stanovení daně nijak zásadní. Skutečnost, že správce daně z údajů ohledně zrušeného bankovního účtu nevycházel (s ohledem na jejich obsah ani nijak nemohl), nemůže mít absence uvedených zjištění na zákonnost zajišťovacích příkazů žádný vliv.
20. Žalovaný nemůže přisvědčit ani námitce, podle které nebyl zohledněn ekonomický vývoj žalobce do budoucna a odkazuje na bod 38 žalobou napadeného rozhodnutí, ve kterém se s předmětnou námitkou řádně vypořádal. Po zhodnocení majetkových poměrů přistoupil správce daně k posouzení ekonomické situace žalobce do budoucna (viz str. 11, bod 6 zajišťovacích příkazů). Správce daně zjistil, že žalobce vykazuje nízký výsledek hospodářské činnosti, a nelze tedy očekávat, že by dosud nestanovená daň za předmětná

období mohla být uhrazena z výsledků hospodářské činnosti žalobce. Je třeba dodat, že žalobce nelze považovat za fungující subjekt na trhu (nemá historii, dostatečné majetkové zázemí ani zaměstnance). Uvedenými skutečnostmi (účast v podvodném řetězci a nemožnost považovat žalobce za fungující subjekt) se tak situace v daném případě zásadně odlišuje od případu souzeného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2016, č. j. 2 Afs 239/2015-66.

21. Pokud jde o námitku žalobce stran nedostatečného zdůvodnění nebezpečí z prodlení a odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 321/2017-29 ze dne 12. 9. 2018, žalovaný plně odkazuje na bod 36 žalobou napadeného rozhodnutí, ve kterém se s obdobnou námitkou žalobce vypořádal. V daném případě byla okamžitá vykonatelnost zajišťovacích příkazů odůvodněna existencí jediného majetku žalobce, a sice peněžních prostředků na bankovním účtu, které jsou však obratem vybírány v hotovosti. Výběry v hotovosti prováděné žalobcem obratem po jejich připsání pak lze proto považovat za ekvivalent zbavování se majetku, neboť ten se v důsledku jednání žalobce stává pro správce daně nedosažitelným, a to aniž by byl nahrazen majetkem jiným, který by správce daně mohl případně použít k úhradě daňových povinností žalobce. Skutečnost vyvádění majetku je právě silným důvodem svědčícím obavě o budoucí vymahatelnost daně.
22. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
23. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce ve stanovené lhůtě dvou týdnů svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřil (výzva k vyjádření ohledně možnosti rozhodnout ve věci bez jednání byla žalobci doručena dne 6. 5. 2019) a ani žalovaný s takovým projednáním věci ve stanovené lhůtě nevyjádřil nesouhlas (§ 51 s.ř.s.).
24. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
25. Podle § 167 odst. 1 daňového řádu „*je-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz.*“
26. Podle § 103 ZDPH „*hrozí-li nebezpečí z prodlení, je zajišťovací příkaz účinný a vykonatelný okamžikem jeho vydání.*“
27. Zdejší soud nejprve poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Afs 108/2015 - 35, v němž soud konstatoval, že „*[i]nstitut zajišťovacího příkazu představuje tzv. předstížené rozhodnutí, často založené na hypotetické úvaze správce daně (BAXA, J.; KANIOVÁ, L. Komentář k § 167. In: BAXA, J. et al. Daňový řád: komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2011). Správce daně totiž v případě vydávání zajišťovacího příkazu nevychází z dokazování, nýbrž toliko ze skutečností a zjištění, které má v daný moment k dispozici. V řízení o zajišťovacím příkazu proto nebude namísto obšírně prokazovat otázky, které z povahy věci souvisí se stanovením samotné daně, nikoliv s otázkou existence odůvodněné obavy ve smyslu shora cit. § 167 odst. 1 daňového řádu. Jinak by vskutku správce daně stanovoval daň dvakrát: jednou v zajišťovacím řízení, jednou v samotném řízení vyměřovacím (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2015, č. j. 10 Afs 18/2015 - 48). Protože však správce daně vydáním zajišťovacího příkazu závažně zasahuje do*

majetkových práv daňového subjektu, daňový řád podmiňuje možnost vydání zajišťovacího příkazu existencí odůvodněných obav, přičemž pro zamezení svévole je nutné, aby správce daně zcela konkrétně identifikoval důvody, které ho vedou k odůvodněným obavám ve vztahu k úhradě daně (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2009, č. j. 9 Afs 13/2008 - 90, č. 2001/2010 Sb. NSS). Tyto důvody je třeba zkoumat individuálně ve vztahu ke konkrétním okolnostem případu. Existence odůvodněné obavy musí být založená na konkrétních poměrech daňového subjektu, které musí být vztaženy k výši dosud nesplatné nebo nestanovené daně.

Pro posouzení daného případu shledává zdejší soud rovněž vhodným poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 Afs 18/2015 - 48, v němž tento soud mimo jiné uvedl, že „Pro vydání zajišťovacího příkazu bude například významná samotná účast daňového subjektu v podvodném řetězci, účast, která potenciálně (dle dalších zjištění ve vyměřovacím řízení, včetně otázky dobré víry daňového subjektu) může založit budoucí doměření DPH. Naopak bezvýznamné pro toto stádium daňového řízení budou otázky, zda snad daňový subjekt byl v dobré víře, že se účastní plnění daňovým podvodem nezatíženého.“ a na rovněž na rozsudek téhož soudu ze dne 30. 11. 2016, č. j. 2 Afs 213/2016 - 28, „[...] přesvědčení stěžovatelky, že finanční úřad byl povinen ve fázi vydání zajišťovacího příkazu jednoznačně prokázat její vědomou účast na podvodném řetězci („kolotočovém podvodu“), jednoduše není vzhledem ke znění zákona a jeho výkladu provedenému Nejvyšším správním soudem správné. [...] V případech podobných tomu, který se týká stěžovatelky, postačí pro účely vydání zajišťovacího příkazu, pokud správce daně přesvědčivě nastíní struktury a mechanismy fungování podvodné struktury a roli toho, vůči němuž je zajišťovací příkaz vydán, v ní. Zároveň musí být ze správcem daně předložených indicií patrné, že účast dané osoby na podvodné struktuře není pouhou spekulací nepodloženou žádnými konkrétními informacemi.“

28. Městský soud v Praze posoudil věc takto:

29. Podstatou sporu mezi účastníky řízení je, zda byly v dané věci naplněny podmínky pro vydání zajišťovacích příkazů k zajištění úhrady daně z přidané hodnoty za zdaňovací období červenec 2018 až říjen 2018, která dosud nebyla stanovena, dle § 167 odst. 1 daňového řádu s okamžitou účinností a vykonatelností dle § 103 ZDPH.
30. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývají pro vydání zajišťovacího příkazu podle § 167 odst. 1 daňového řádu na daň dosud nestanovenou dva předpoklady: musí zde existovat (1) přiměřená pravděpodobnost, že daň bude v budoucnu stanovena, a zároveň (2) odůvodněná obava, že v době její vymahatelnosti bude nedobytná nebo její vybrání bude spojeno se značnými potížemi. K tomu soud dodává, že důvody, které vedly správce daně k vydání zajišťovacího příkazu, musí být v zajišťovacím příkazu přesvědčivě popsány. V zajišťovacím příkazu tak musí být popsány jednak indicie, které vedly správce daně k závěru, že daň bude v budoucnu stanovena, stejně tak v něm musí být uvedeny úvahy, z nichž vyplývá obava o schopnost daňového subjektu daň v době její vymahatelnosti uhradit. Žalobce v podané žalobě rozporoval splnění obou podmínek pro vydání zajišťovacího příkazu dle § 167 odst. 1 daňového řádu (první a druhý žalobní bod) a rovněž nesouhlasil se závěrem správce daně, který shledal nebezpečí z prodlení s úhradou na nesplatnou nebo dosud nestanovenou daň dle § 103 ZDPH (třetí žalobní bod).
31. Soud se nejprve zabýval splněním první podmínky pro vydání zajišťovacího příkazu, tedy zda v daném případě existovala přiměřená pravděpodobnost, že daň bude v budoucnu stanovena (tedy námitkami obsaženými v prvním žalobním bodu).

32. Správce daně založil svoji úvahu o splnění dané podmínky na skutečnosti, že žalobce mohl a měl vědět o zapojení do daňového podvodu v podobě podvodného řetězce.
33. Soud připomíná, že vzhledem k výše vymezené povaze institutu zajišťovacího příkazu nelze po správci daně na jednu stranu požadovat, aby v rámci zajišťovacího příkazu, resp. rozhodnutí o zamítnutí odvolání, postavil najisto a detailně prokazoval veškeré otázky, které z povahy věci souvisí se stanovením samotné daně, nikoli s otázkou existence odůvodněné obavy ve smyslu § 167 odst. 1 daňového řádu. Na druhou stranu nelze od otázky existence dosud nestanovené daňové povinnosti zcela odhlédnout. Správce daně byl tedy povinen důvody, pro které je budoucí stanovení daně přiměřeně pravděpodobné, přezkoumatelným způsobem uvést v odůvodnění zajišťovacího příkazu a žalovaný v odůvodnění rozhodnutí o odvolání řádně vypořádat námitky, kterými daňový subjekt tuto dosud nestanovenou daňovou povinnost vyvrací. Oba správní orgány těmto požadavkům dle soudu dostály.
34. Zajišťovací příkazy byly odůvodněny správcem daně dostatečně podrobně, o čemž svědčí obsah odůvodnění, kdy správce daně nejprve uvedl základní skutečnosti zjištěné v rámci úřední činnosti o daňovém subjektu (nyní žalobce pozn. soudu), včetně provedeního místního šetření dne 3. 12. 2018, následně popsal a vyhodnotil údaje vykázané v kontrolním hlášení za příslušná období, provedl analýzu bankovního účtu č. č. 4953046399/0800 za období od 1. 1. 2018 do 31. 10. 2018, popsal a vyhodnotil jednotlivá zjištění, na základě nichž zmapoval za příslušná období řetězec plátců DPH, jehož součástí je daňový subjekt na pozici „profit taker“ – příjemce prospěchu, a kde u článku řetězce na pozici „missing trader“ – ztracený obchodník – je společnost Reserved jako přímý dodavatel daňového subjektu, včetně grafického znázornění toku plnění. Ve vztahu k uvedenému správce daně označil objektivní okolnosti, které doprovázejí plnění zasažená daňovým podvodem, jichž se daňový subjekt v posuzovaném období účastnil. Odvolací orgán k popsáním zjištěním správce daně po jejich posouzení shrnul a doplnil pod bodem 15 napadeného rozhodnutí na str. 6, že *„Analýzou údajů uvedených v kontrolních hlášeních odvolatele správce daně zjistil, že odvolatel uplatnil v předmětných obdobích nárok na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění od dodavatele Reserved s.r.o., DIČ: CZ27372251, u kterého byla zjištěna chybějící daň, neboť tento přímý dodavatel odvolatele nepodal za předmětná období daňová přiznání a tedy vlastní daň z uskutečněných zdanitelných plnění pro odvolatele nepřiznal ani neuhradil. Reserved je tak v detekovaném řetězci, který je graficky znázorněn na str. 6 zajišťovacích příkazů, na pozici tzv. missing tradera, zatímco odvolatel je v pozici tzv. profit taker, neboť si ze zmíněných přijatých plnění zasažených podvodem uplatnil v předmětných obdobích nárok na odpočet daně. Vedle chybějící daně byly v daném případě zjištěny také nestandardní skutečnosti svědčící o podvodném charakteru transakce. Jako nestandardní správce daně vyhodnotil absenci bezhotovostních úhrad za přijatá plnění (podle výpisu z bankovního účtu odvolatel bez zjevného opodstatnění nehradil dodavateli Reserved bezhotovostním převodem, ačkoli má Reserved 3 zveřejněné bankovní účty), skutečnost, že odvolatel vybírá téměř veškeré na jeho bankovní účet připsané peněžní prostředky obratem v hotovosti (cca 92% všech debetovaných prostředků), a rizikové znaky Reserved (neexistence provozovny, neexistence webových stránek prezentujících ekonomickou činnost, dlouhodobé nezveřejňování účetních závěrek ve sbírce listin).“* K uvedenému žalovaný pod bodem 16 napadeného rozhodnutí dodal, že *„... lze z výše popsaných veřejně dostupných informací o dodavateli odvolatele usoudit na pravděpodobnou vědomost odvolatele o účasti v podvodném řetězci, neboť popsaná zjištění o Reserved mohl odvolatel sám zjistit, avšak tento buď neověřoval důvěryhodnost, podnikatelskou historii, majetkové poměry a ekonomické zázemí*

svého dodavatele, anebo tyto skutečnosti zkoumal a přes uvedená zjištění vstoupil do obchodního vztahu s Reserved. Závěr, podle kterého odvolatel mohl a měl vědět o účasti na podvodu, pak potvrzuje také fakt, že odvolatel hradil za přijatá plnění ve značném finančním rozsahu (v rádech stovek tisíc Kč) pravděpodobně v hotovosti, což se jeví jako velmi nestandardní (a to tím spíš, když za uskutečněná zdanitelná plnění odvolatel přijímal úhrady bezhotovostním převodem)“. Soud se s výše uvedeným hodnocením ztotožňuje a dodává, že výše uvedené okolnosti, které byly zjištěny správcem daně, zakládají relativně vysokou míru pravděpodobnosti budoucího stanovení daně. Lze dodat, že zákonnost případně vydaného platebního výměru na vlastní daňové povinnosti je či bude předmětem přezkumu v nalézacím řízení a rovněž, že provádění dokazování probíhá v nalézacím řízení, nikoli v zajišťovacím řízení. Ostatně žalobce proti výše uvedeným skutkovým zjištěním v podané žalobě nijak nebrojí a staví svou obranu toliko na tvrzení, že popsaná situace měla být řešena primárně se společností Reserved a nikoli s ním, když jde o pochybení této osoby a žalobce se podvodné transakce neúčastnil. Zde je třeba připomenout, že zjištěné skutečnosti nasvědčují tomu, že žalobce byl zapojen do obchodního řetězce, který vykazuje znaky vysoké rizikovosti, přičemž žalobce mohl předem disponovat takovými informacemi o svém přímém dodavateli, které by ho varovaly do tohoto kontraktu vstoupit, navzdory tomu tak učinil. Pozornost vzbuzuje v daném případě také způsob financování jednotlivých obchodů žalobcem. Soud neshledal obranu žalobce relevantní ani vyvracející výše předestřenu úvahu správce daně, potažmo žalovaného. Nelze přehlédnout, že k obchodní činnosti žalobce došlo v souvislosti se jmenovaným dodavatelem opakovaně. Jak již bylo uvedeno, žalobce si mohl z veřejně dostupných zdrojů zjistit o svém přímém dodavateli dostatek informací o jeho obchodní činnosti i o jeho obchodní historii, které jej mohly předem varovat do takového kontraktu vstoupit. Skutečnost, že právě s takovým obchodním subjektem spojil žalobce svou obchodní činnost, vyvolává pochybnost o účelovosti uváděné obrany žalobce a nesvědčí o jeho podnikatelské obezřetnosti. Přitom žalobce netvrdí, potažmo ani nenabízí žádné důkazní prostředky, že by svou obezřetnost vůči tomuto dodavateli dovozoval z jiných informačních zdrojů, které by mohly být pro něho natolik přesvědčivé, aby svou obchodní aktivitu v posuzovaném období spojil s tímto dodavatelem. Uvedené skutečnosti vedly podle soudu zcela logicky správce daně k závěru, že žalobce nebyl pouhým náhodným účastníkem popsaného dodavatelsko-odběratelského řetězce a rovněž k závěru o jeho účasti v podvodném řetězci, o které žalobce pravděpodobně věděl, či minimálně vědět mohl a měl. Podle soudu předpoklad budoucího stanovení daně v posuzované věci je relativně silný, rozhodně postačující k případnému vydání zajišťovacího příkazu.

35. K námitce, že daná situace měla být řešena přímo se společností Reserved, soud připomíná, že v daném případě se nejednalo toliko o neodvedení daně, nýbrž daň chyběla v důsledku podvodného jednání za účasti žalobce, o čemž svědčí právě identifikace podvodného řetězce i chybějící daň.
36. K zásadě přiměřenosti je třeba zdůraznit, že přiměřená rovnováha mezi požadavkem obecného zájmu společnosti a požadavkem na ochranu základních práv jednotlivce je dána už samotným faktem, že institut zajišťovacího příkazu je právně upraven a podléhá stanoveným podmínkám, za jejichž splnění je správce daně oprávněn zajišťovací příkaz využít. Splněním zákonných podmínek pro vydání zajišťovacího příkazu je tedy naplněno kritérium přiměřenosti. Vzhledem k tomu, že v daném případě byly splněny veškeré zákonem stanovené podmínky pro využití zajišťovacího příkazu, nelze postup, kdy existují

skutečnosti zakládající odůvodněnou obavu ve smyslu ust. § 167 odst. 1 daňového řádu, tedy postup, jenž je v souladu s daňovým řádem, považovat za porušení zásady přiměřenosti

37. Rozvíjí-li žalobce úvahu, že dosud nelze s jistotou uzavřít, že daň byla ze strany Reserved vykázána nesprávně a dovozuje, že nelze ani uzavřít, že by byla zjištěna existence chybějící daně značící podvodné jednání, pak se tyto námitky vztahují až k řízení vyměřovacímu a nejsou předmětem posouzení a úvah v zajišťovacím řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 Afs 18/2015 – 48). Uvedené lze obdobně vztáhnout i k námitce, že není k dispozici pravomocné rozhodnutí o podvodném řetězci, a proto je postup v rozporu se zásadou presumpce neviny. Pro stručnost soud znovu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Afs 108/2015 – 35, kde se soud zabýval mj. i rozdílnými cíly a předměty zkoumání řízení vyměřovacího a řízení zajišťovacího.
38. S ohledem na výše uvedené neshledal soud námitky v prvním žalobním bodu důvodnými.
39. *Ve druhém žalobním bodu* namítá žalobce, že nebyla správně posouzena otázka, zda byly v daném případě shledány dostatečné obavy z možné budoucí nedobytnosti daně.
40. Soud shledal v daném případě zajišťovací příkazy ohledně posouzení splnění této podmínky dostatečně podrobnými, obsahující řadu indicií, které daly vznik obavám správce daně a které se týkají konkrétních poměrů žalobce v návaznosti na výši dosud nestanovené daně.
41. Předně správce daně vyšel ze zjištění, že daňový subjekt se podílel na transakcích, které byly zasaženy podvodem na DPH s chybějící daní z přidané hodnoty, a učinil kvalifikovaný odhad daně k zajištění za předmětná období. Následně se věnoval zjištění a posouzení majetkové situace daňového subjektu, kterou vyhodnotil jako nedostatečnou k pokrytí předpokládané výše vyměřené daně, přičemž vyhodnotil i míru rizika převedení veškerého majetku daňového subjektu jako vysokou, na základě čehož se obava správce daně ještě prohloubila. Správce daně vycházel z údajů uvedených žalobcem v rozvaze sestavené ke dni 31. 12. 2017, z níž vyplývá, že daňový subjekt nevykazuje dlouhodobý majetek, nevytváří si tedy dostatečné majetkové zázemí pro svou ekonomickou činnost. Správce daně nenalezl ani v katastru nemovitostí záznam, že by daňový subjekt vlastnil nemovitou věc a ani z evidence motorových vozidel nevyplývá, že by daňový subjekt byl majitelem motorového či přípojného vozidla. Na základě analýzy výpisu z bankovního účtu č. 4953046399/0800 za předmětné období správce daně zjistil, že z tohoto účtu byla podstatná část obratem po připsání finančních prostředků vybrána v hotovosti či prostřednictvím platební karty (92,27% všech prostředků za sledované období, což činí 5 598 000 Kč). Z uvedených důvodů hodnotil správce daně majetek daňového subjektu jako nestabilní, přičemž nestabilita tohoto druhu majetku odůvodňuje obavu stran nedobytnosti či obtížné dobytnosti v budoucnu stanovené daně. Odvolací orgán se ve vztahu k námitkám, které se týkají důvodů, z nichž dovozoval správce daně existenci obavy z možné budoucí nedobytnosti daně, ztotožnil s úvahami správce daně a dodal, že „s ohledem na zjištěné majetkové poměry odvolatele se nedá ani očekávat, že by odvolatel byl dosud nestanovenou daňovou povinností schopen uhradit jinými prostředky (např. bankovním úvěrem s ohledem na neexistenci možnosti zajištění takového úvěru), či že by správce daně mohl využít mírnější prostředky (např. zřízení zástavního práva)“.
42. Zdejší soud výše uvedené hodnocení shledává zcela přiléhající posuzovaným zjištěním a správnou shledal i úvahu odvolacího orgánu uvedenou pod bodem 22 napadeného

rozhodnutí, a sice že „pokud odvolatel téměř veškeré peněžní prostředky, které jsou připisovány na jeho bankovní účet, v krátkém časovém horizontu vybírá v hotovosti, je nutné přisvědčit úvaze správce daně, že odvolatel na tomto bankovním účtu nekumuluje dostatek peněžních prostředků k úhradě předpokládané daňové povinnosti. To pak nabývá na významu obzvláště za situace, kdy jsou peněžní prostředky na bankovním účtu odvolatele jediným majetkem odvolatele, který se správcem daně podařilo dohledat. Ve vztahu k odůvodněné obavě správce daně o budoucí dobytost daně zajištěné prostřednictvím zajišťovacích příkazů tato skutečnost nepochybně obстоjí, přičemž by se dala považovat za ekvivalent zbařování se majetku, neboť ten se v důsledku jednání odvolatele stává pro správce daně nedosažitelným, a to aniž by byl nahrazen majetkem jiným, který by správce daně mohl případně použít k úhradě daňových povinností odvolatele“.

43. Soud nepřisvědčil námitce žalobce, že se správce daně nedostatečně zabýval skutkovým stavem, když předmětem jeho přezkumu byly pouze peněžní transakce na bankovním účtu č. 4953046399/0800, a nikoliv finanční transakce na druhém účtu žalobce č. 1005931001/2700. Je tomu tak proto, že samotné tvrzení žalobce ohledně účtu žalobce č. 1005931001/2700 nijak nevyvrací zjištění správce daně týkající se analýzy výpisu z bankovního účtu č. 4953046399/0800 za předmětné období, tedy že z tohoto účtu byla podstatná část obratem po připsání finančních prostředků vybrána v hotovosti či prostřednictvím platební karty (92,27% všech prostředků za sledované období, což činí 5 598 000 Kč). Žalobce ani sám nijak nespecifikuje, jaká zjištění z účtu žalobce č. 1005931001/2700 by měla vyplývat, aby zjištění uvedená správcem daně ohledně peněžních transakcí žalobce byla zpochybněna. Za této situace se soud shoduje s žalovaným, že po sdělení o zrušení bankovního účtu č. 1005931001/2700, na němž za sledované období od 1. 1. 2018 do 7. 12. 2018 byly drobné vklady a poplatky, nebylo na místě jej brát ve zřetel, když nevykazoval indicie, na základě nichž by bylo možno usuzovat na užívání tohoto účtu žalobcem k podnikatelské činnosti a to na rozdíl od bankovního účtu č. 4953046399/0800.
44. Důvodnou neshledal soud ani námitku žalobce, že správce daně úvahy o dobytosti daně vztahoval pouze k aktuálnímu majetku a vycházel z výkazů zisku a ztrát sestavenému k jednomu časovému okamžiku, tedy nezohlednil ekonomický vývoj žalobce do budoucna a pominul, že z analýzy bankovního účtu vyplývá, že takřka 100 % příkazovaných částek je přijímáno bezhotovostně a žalobce zjevně vyvíjí ekonomickou činnost, byl schopen dosahovat zisku a to i přesto, že je novým subjektem zapsaným dne 18. 7. 2017. Žalobci lze přisvědčit v tom, že se správce daně ve svých úvahách zabýval aktuálním stavem majetku, avšak nikoliv v tvrzení, že nezohlednil ekonomický vývoj žalobce do budoucna. Správce daně se totiž zabýval nejen aktuálním stavem majetku, ale posuzoval i na základě daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2017 do 31. 12. 2017 a jemu přiložených účetních výkazů, otázku zda a v jaké výši je schopen daňový subjekt dosahovat zisk a rovněž otázku, zda si tvořil pro svou hlavní činnost („Pronájem a správa vlastních nebo pronajatých nemovitostí“) ekonomické zázemí. Pro svůj závěr, že žalobce si pro svou ekonomickou činnost žádné zázemí nevytvořil, našel oporu nejen v rozvaze k 31. 12. 2017, ale i v podaných daňových přiznáních k DPH za jednotlivá zdaňovací období od ledna 2018 do října 2018, kde žalobce vykázal na řádcích 47 daňových přiznání nulové hodnoty pořízeného majetku. Z analýzy výkonnosti daňového subjektu založené na přijatých a uskutečněných plněních za zdaňovací období leden 2018 až říjen 2018 vyplývá hodnota podílu uskutečněných a přijatých plnění ve výši 1,035, což vypovídá o nízké výkonnosti daňového subjektu ve vztahu k vygenerování zisku dostatečného na

potencionální úhradu dosud nestanovené DPH za předmětná období. Odvolací orgán k těmto úvahám dodal, že „z důvodu, že odvolatel vykazuje nízký výsledek hospodářské činnosti, správce daně naznal, že nelze očekávat, že by dosud nestanovená daň za předmětná období mohla být uhrazena z výsledků hospodářské činnosti odvolatele, což odvolatel v podaném odvolání ničím nevyvrací. Dále k tomu odvolací orgán dodává, že dobrovolnou úhradu dosud nestanovené daně nelze od odvolatele očekávat také s ohledem na zjištění stran jeho účasti v podvodném řetězci, o které odvolatel pravděpodobně věděl, či minimálně vědět mohl a měl (viz bod [12]), čímž se situace v daném případě zásadně odlišuje od případu souzeného v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 239/2015-66 ze dne 31. 10. 2016“. Soud k těmto úvahám, kterým přisvědčuje, dodává, že sice je na každém obchodním subjektu, jakou jeho obchodní a finanční operace mají povahu, musí si však současně být vědom důsledků případné jejich rizikovosti ve vztahu k dobytnosti daně. Podstatnými v této souvislosti jsou zjištění objektivní povahy, tedy nedostatečnost finančních prostředků na účtu daňového subjektu za současné absence postižitelného nemovitého a příp. movitého majetku ve vlastnictví žalobce. Tento stav je umocněn skutečností, že pokud měl žalobce disponibilní finanční prostředky, hospodařil s nimi tak, že správci daně neposkytl možnost ke krytí dobytnosti daně. Lze proto uzavřít, že ze zjištění správce daně vyplývá nedostatek majetku takové povahy, aby jej bylo možno následně postihnout a využít exekuci k úhradě stanovené daně. Soud proto nemá žádné pochybnosti, že správcem daně byly shledány dostatečné obavy z možné budoucí nedobytnosti daně a z tohoto důvodu žalobcův poukaz, že správce daně měl postupovat v souladu se zásadou *in dubio mitius*, tedy v pochybnostech mírněji, není vůbec akceptovatelný.

45. Z výše uvedených důvodů neshledal soud námitky ve druhém žalobním bodu důvodnými.
46. *Ve třetím žalobním bodu* namítá nedostatečnost zdůvodnění nebezpečí z prodlení, neboť správce daně za takový důvod označil jen jediný majetek žalobce, kterým jsou peněžní prostředky na bankovním účtu.
47. Soud předesílá, že smyslem a účelem § 103 zákona o dani z přidané hodnoty, je napomoci výběru daně v případech, kdy hrozí nebezpečí z prodlení, neboť zajišťovaná částka je na základě vydaného zajišťovacího příkazu splatná a vykonatelná právě již okamžikem vydání zajišťovacího příkazu a zajišťovací příkaz tak umožňuje správci daně rychlé a účinné zajištění finančních prostředků na účtu daňového subjektu, a brání tak možnému zmaření účelu zajišťovacího příkazu tím, že by např. daňový subjekt během stanovené lhůty provedl majetkové dispozice, které by následně znemožnily exekuci zajišťovacího příkazu.
48. Rovněž námitce ve třetím žalobním bodu soud nemohl přisvědčit, neboť s ohledem na již výše uvedená skutková zjištění je zřejmé, že žalobce nedisponuje žádnými relevantními hmotnými nebo nehmotnými aktivy, jejichž hodnota by odpovídala výši předpokládané daně, přičemž žalobce vlastní toliko peněžní prostředky a současně z bankovního účtu č. 4953046399/0800 vyplývá, že obratem dochází poté, co dojde k připsání finančních prostředků na bankovní účet žalobce, k debetním finančním transakcím, tedy na uvedeném bankovním účtu není tvořena dostatečná rezerva k úhradě vlastní daně, která by žalobci měla dle kvalifikovaného odhadu správce daně za zdaňovací období červenec 2018 až říjen 2018 svědčit. Jediným zjištěným, podstatným majetkem, kterým žalobce disponuje, jsou finanční prostředky na bankovním účtu žalobce, které jsou obratem po připsání na bankovní účet žalobce vybírány v hotovosti či platební kartou.

49. Soud pro stručnost odkazuje na již výše uvedené, neboť důvody, pro které správce daně shledal v daném případě nebezpečí z prodlení ve smyslu § 103 ZDPH, jsou z převážné většiny posouzeny soudem již výše. Lze dodat, že úvahy správce daně týkající se posouzení ekonomické situace daňového subjektu shledává soud zcela logickými. Správce daně se k aplikaci § 103 ZDPH v posuzovaném případě vyjádřil závěrem na str. 14 rozhodnutí, na jehož odůvodnění soud pro stručnost rovněž odkazuje.
50. V daném případě shledal správce daně existenci hrozícího nebezpečí z prodlení v souhrnu zjištěných skutečností, které jsou uvedeny v zajišťovacím příkazu. Soud znovu připomíná, že po správci daně nelze požadovat, aby v rámci zajišťovacího příkazu, respektive rozhodnutí o zamítnutí odvolání, postavil najisto a detailně prokázal veškeré skutečnosti relevantní pro stanovení daně. Podstatné je, aby předložil přesvědčivé důvody pro zajištění finančních prostředků daňového subjektu, což v posuzované věci učinil. Rozhodující a podstatné je, že tyto skutečnosti, jak již bylo uvedeno výše, ve svém souhrnu odůvodňují vydání zajišťovacího příkazu.
51. Z uvedených důvodů neshledal tedy soud ani námitky obsažené ve třetím žalobním bodu důvodnými.
52. Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
53. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalované žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. listopadu 2020

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně

senátu